

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Už ekonomiją ir taupumą

Taupiau naudokime naftos produktus

Išaugęs žemės ūkio technikos parkas, sudėtingi gyvulininkystės pastatų šildymo įrenginiai reikalauja vis daugiau kuro — naftos produktų. 1979 metais rajono žemės ūkio organizacijos sunaudavo 30 proc. naftos produktų daugiau, negu 1976 metais, dizelino kuro per tą patį laikotarpį sunaudota 25 proc. daugiau, nors traktorinių darbų apimtis padidėjo tik 19 proc.

Rajono kolūkiuose, tarybinuose, valstybiniuose ūkiuose pagerėjo degalų saugojimas, panaudojimas, apskaita, tačiau pasitaikantys neūkšumo faktai trukdo nuosekliai vykdyti vyriausybės, keliamus uždavinius, susijusius su taupiu naftos produktų naudojimu.

Zemdirbiams iškeltas konkretus uždavinys — sutaupti ne mažiau kaip 5 proc. degalų. Stiekiant šio tikslo, visuose ūkiuose sudaryti taupaus degalų naudojimo priemonių planai. Daugumoje ūkių paskirti atsakingi asmenys, kurie rūpinasi degalų apskaita, analizuoja jų naudojimą.

Rodose, daroma lyg ir nemaža, tačiau kiekvienais metais apie lapkričio vidurį jaučiame degalų, ypač dizelino kuro stoką.

Traktoriinių darbų atlikimui laukų paspartizacijoje numatytos tikslios dizelino kuro sunaudojimo normos,

kurios rajono ūkiuose sudaro nuo 7 iki 9,6 kg dizelino kuro sutartiniam etaloniniam hektarui. Pernai sutartiniam etaloniniam hektarui vidutiniškai rajone sunaudota 6,62 kg dizelino kuro, pirmame šių metų ketvirtyje — atitinkamai 5,95 kg. Pastarasis skaičius kelia abejones dėl apskaitos tikslumo, nes sąlyginis etaloninis traktorius vieno sutartinio etaloninio ha atlikimui technologiskai negali sunaudoti mažiau kaip 6—6,5 kg dizelino kuro. „Atelites“, „Aukštakalnio“, „Gintaro“, „Levaniško“, „Nevežio“, „Pirmyn į komunizmą“ ir kituose ūkiuose sutartiniam etaloniniam hektarui šiais metais sunaudota po 7,10—7,40 kg. Tai normalus rodiklis. O štai M. Melnikaitės kolūkyje viename sutartiniam etaloniniam hektarui sunaudota 16,84 kg dizelino kuro ir net manoma, kad 2 kg pavyko sutaupti. Naujasidžio tarybiname ūkyje praėjusiais metais atitinkamai sunaudota 10,23 kg, šių metų pirmame ketvirtyje — 5,48 kg. Kadangi vienu šie skaičiai yra nepaprastai maži, o kitur — neįtikėtinai dideli, tenka daryti išvadą, kad minėtuose ūkiuose nėra reikiamos tvarkos dizelino kuro apskaitos bei panaudojimo srityse.

Traktoriniams transporto darbams 1 tonkilometrio at-

likimui yra nustatytos griežtos normos, būtent, 430 gr dizelino kuro, tačiau Cerniachovskio kolūkis planuoja atitinkamai sunaudoti 843, „Pirmyn į komunizmą“ — 665 gr.

Nemaža netvarkos yra, panaudojant benzina. Rajone 1 tonkilometriui atlikti sunaudota vidutiniškai 188 g, o sunaudojimo norma 156,8 g. Taupaus benzino panaudojimo užduotys rajone nebuvo įvykdytos nei 1978, nei 1979 metais. Nėvykdomos jos ir šiame. Ypač bloga padėtis „Vienybės“, „Už taiką“, „Nevežio“, M. Melnikaitės kolūkiuose, kur šiais metais 1 tonkilometriui sunaudota 265—287 g benzino.

Vienas svarbiausių taupaus degalų sunaudojimo faktorių — mechanizatorių skatinimas už jų taupumą bei pinigines nuoskaitys už jų pereikvojimą. Daugumoje ūkių šios priemonės taikomos, tačiau rezultatai ne visuose ūkiuose viešai paskelbiami. M. Melnikaitės, „Už taiką“ kolūkiuose mechanizatoriai už degalų taupymą nei pernai, nei šiame net buvo skatinami. Siuose ir visoje eilėje ūkių šias priemones įgyvendinti trukdo netiksliai pirminė darbų apskaita, specialistų principingumo stoka. Mechanizatorių skatinimas už degalų naudojimą numatytas finansiniuose planuose. Kolūkių valdybų, tarybinių bei valstybinių ūkių administracijų pareiga —

sėta 40 tūkstančių hektarų.

„Juodosios jūros pakrantėje plečiama pramoninė triušininkystė. Izmailo rajono kolūkyje „Progres“ pastatytas kompleksas per metus pagamins 3 tūkstančius centnerių dietinės mėsos.

„Kazachstano žemdirbiai įrengia kultūrinės pievas ir ganyklas. Čimkento, Džambulo, Kzyl Ordos ir Alma Atos srityse jų jau yra daugiau kaip du šimtai tūkstančių hektarų. Tai padės pasikurti penkmečio metais padidinti stambiųjų pašarų gamybą respublikos pietuose vidutiniškai milijonu tonų.

„Penkiolika tūkstančių hektarų — pusė visų Moldavijoje auginamų pomidorų sėjam plantacijose, kuriose visus darbus atliks mašinos. Daržininkai planuoja iš kiekvieno industrinių daržų hektaro gauti po 400 centnerių vaisių.

(TASS-ELTA)

Anykščiai

1980 m.

balandžio

26 d.

Seštadienis

Nr. 51 (4091)

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Laukuose — 17 ūkių sėjėjai

Kasdien vis platesnį ir pastebimesnį mastą įgauna penkmečio paskutiniųjų metų pavasario darbų metis. Visuose rajono ūkiuose jau iš esmės pradėti dirvos ruošimo sėjai darbai. Ketvirtadienį i atrankiniu būdu paruoštus vasarą skirtų laukų plotus sėjamasias jau išvairavo Cerniachovskio kolūkio, Staškūniškio, Raguvėlės tarybinių ūkių žemdirbiai...

— Balandžio 24 dienos žiniomis, sėjos darbus jau pradėjo septyniolikos rajono ūkių sėjėjai, — komentuoja rajono žemės ūkio valdybos vyr. agronomas R. Bielskis.

— Tai datai jau buvo pasėta 813 hektarų vasarinių grūdinių kultūrų, kas sudarė 4 procentus bendro sėjos plano.

Kas pirmąją sėjos barusė? Kaip ir derėjo tikėtis, gražią darbų spartą demonstruoja lengvesnių dirvų šelmininkai. Po 80—100 hektarų pasėto vasarą sėjamų sėjos minimu laiku savo sąskaitoje jau turėjo „Gimtosios žemės“, M. Melnikaitės, Surdegio, Svėdasų kolūkių žemdirbiai, nedaug nuo jų atsiliko aušričiai bei kai kurių kitų ūkių sėjėjai.

K. Litvinas

Pavasariniai daržininkų rūpesčiai

Jeigu duonos augintojams pagrindiniai pavasario darbai dar tik išibėgėja, tai „Gintaro“ kolūkio daržininkams jie jau tęsiasi nebe pirmas mėnuo.

— Už trejetos-ketvertos dienų į lauko plantacijas pradėsime perkeldinėti anksčiau kopūstus. Kad šį darbą atliktume laiku, kopūstams skirtais daigais leko susirūpinti dar prieš keletą savaitę, — pasakoja ūkio daržininkystės brigadininkas Jonas Vildžiūnas.

Dabar daržininkai skuba baigti auginti pomidorų daigus. Vietos dirbantieji rengėsi šia daržo kultūra apsidinti bemaž pusės hektaro dydžio šiltnamių sklypą, deja, jų geriems no-

rams kelių pastojų naujajai šiltnamį įrengiančių statybinių nerangumas. Nors dabar pomidorams bus teskirta tik apie 20 arų uždaro grunto, tačiau sumanumu ir šeiminiškiškumu garsėjantys glintaričiai daržininkai tikisi ir iš to palyginti nedidelio ploto rajono gyventojų statul patiekti per 15 tonų pomidorų. Pirmoji jų produkcija parduotuvėse turėtų pasiekti jau birželio pradžioje.

O ką mūsų šalies gintaričiai gali pasiūlyti šiltnamių? Realizuojami svogūnų laiskai, salotos, ridikėliai. Gegužės švenčių išvakarėse bus patiekios šių metų agurkų siuntos.

K. Lauras

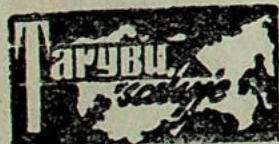
Sėja įgauna spartą

— Pradėjome sėti antrąją vasarinių grūdinių kultūrų hektarų šimtą, — mūsų korespondentą telefonu informavo M. Melnikaitės kolūkio vyr. agronomas Stasys Puodžiukas.

Keturi sėjėjai, pasidalinę į dvi grupes, vakar apsėjo 40 hektarų dirvų. Bene geriausiai jų tarpe sekasi prietvusių mechanizatorių Antano Tamošiūno ir Juozo Juodzevičiaus grandžiai. Pasak vyr. agronomo, palyginti neblogai darbų spartai daug įtakos turi darnus ir susiklausęs dirvos ruošėjų triušas: septyni traktoriai dirvas kultivuoja, o aukštėlesnes, labiau molingas vietas ūkio šelmininkai dar papildomai sulėkščiuoja. Nesilvalgydami į saulę dirbaujasi ir abiejų amoniakinio vandens įterpimo agregatų vairuotojai.

Vasarinių grūdinių kultūrų sėją visame 480 hektarų plote M. Melnikaitės kolūkio žemdirbiai planuoja užbaigti gegužės penktą dieną.

L. Valsys

„TSRS centrinės statistikos valdyba pranešė, kad pramonės susivienijimų ir įmonių kolektyvai, plačiai lenktyniaudami V. Lenino gimimo 110-ųjų metų garbės, viršijo 1980 metų pirmojo ketvircio produkcijos realizavimo planą. Pomonės gamyba palyginti su atitinkamu praėjusių metų laikotarpiu išaugo 5 procentais, padidinus darbo našumą, gauta daugiau kaip keturi penktadaliai šio gamybos prieaugio.

„Pramoninę srovę davė paskutinis, aštuntasis Dneprocheso antrojo komplekso agregatas. Jam pradėjus veikti, legendinės hidroelektrinės galingumas viršijo pusantro milijono kilovatų.

„Septyni tūkstančiai vaikų ir merginų — „Jauna-

gvardiečio“ sąjunginio spartuoliško komjaunuolių būrio dalyvių V. Lenino gimimo 110-ųjų metų išvakarėse išvyko į svarbiausias penkmečio liaudies ūkio statybas.

„Gausius derlius garantuoja Polesės žemdirbystės Svetlogorsko vandens telkinys, kuris įrengiamas senuose Gomelio srities durpynuose. Drenažo sistema, šliuzai ir kanalai padės reguliuoti vandens režimą ir sudrėkinti maždaug šimtą tūkstančių hektarų laukų ir pievų. Baltarusijoje jau įrengta daugiau kaip 450 vandens telkinių ir tvenkinių, kurių bendras tūris — maždaug milijardas kubinių metrų vandens.

„Kurgano srities ūkiai gavo technikos jėgų sėklai švintinti lazerio spinduliai. Švintinimas gerokai padidina sėklos daigumą, spartina augalų brendimą, o tai labai svarbu trumpos Užuralės vasaros sąlygomis. Švintinta sėkla šį pavasarį srityje bus ap-

Naujutėlaitį vikšrinį DT-75 traktorių „Už taiką“ kolūkio valdyba nedvejodami paskyrė vienam darbščiausių ūkio mechanizatorių Algii Ražanskui. Kiles iš vietinių žemdirbių šeimos, Algis dar vaikystėje paveldėjo meilę žemei, darbiui. Algis Ražanskas kolūkyje dirbuojasi nuo jo susikūrimo dienų — keletą metų dar MTS dirbo. Taigi, trys dešimtmečiai, kai žemė ari, grūdą sėja, augina. Šis darbas Algii teikia džiaugsmo, tad dirba su ugnėle, spartuoliškai. J. Junevičiaus nuotrauka: „Už taiką“ kolūkio mechaninių dirbtuvų vedėjas Valius Vitkus ir mechanizatori us Algis Ražanskas prie naujojo traktoriaus.

Knygėlėje, kurią prancūzų Komunistų partijos nario Antuano Ležandro ranka parašyta: „En souvenir de notre cher V. I. Lénine“ („Mūsų brangus V. I. Lenino atminimui“). A. Ležandras, V. Lenino muziejaus saugotojas, mus ir pasitiko Mari-Roz gatvėje esančiame name, kuris pažymėtas ketvirtu numeriu. Tai XIX a. Paryžiaus architektūrai būdingas pastatas su mažais balkonėliais. Ant fasado Lenino bareljefas ir marmurinė lenta, skelbianti, kad šiame name nuo 1909 metų liepos iki 1912 m. birželio gyveno V. Leninas. Tai labiausiai visiems žinoma lenininė vieta Paryžiuje, nors, kaip pasakojo A. Ležandras, Leninas ir anksčiau lankėsi Paryžiuje, pradedant 1895 metais. 1908 metais jis buvo apsislėpęs San Marsello bulvare, name Nr. 27.

Tuo metu Zenevoje, kur gyveno V. Leninas ir N. Krupskaja, pasikeitė gyvenimo sąlygos. Sveicarijos valdžios organai pradėjo visai persekioti Rusijos revoliucionierius, namų savininkai nebesulaukdavo nuomoti jiems butus. Tai pagreitino Lenino išvykimą į Paryžių. Be to, 1908 m. pabaigoje buvo perkeltas į Paryžių laikraščio „Proletarij“ leidimas.

Iš pradžių Paryžiuje nesisekė gauti pastogę. Nesuradami kitos išilios, V. Leninas ir N. Krupskaja išsinuomavo brangų 4 kambarių butą. Tačiau iš Zenevos atsivežti kulkės baldai juokingai atrodė kambariuose su veidrodžiais virš židinių. Namų savininkas netgi atsisakė duoti N. Krupskajai laidavimo pažymą, kuri buvo reikalinga knygoms gauti iš komunalinės bibliotekos. Po kiek laiko, plačiau apsižvalgę po Paryžių, jiems pasisėkė gauti pigesnę ir tinkamesnę butą Mari-Roz gatvėje.

Pirmoji memorialinė lenta prie šio namo durų atsirado dar nepasibaigus antrajam pasauliniam karui 1945 m. balandžio 22 d. Vėliau ši namą įsigijo Prancūzijos Komunistų partija ir 1955 m. čia buvo atidarytas V. Lenino muziejus.

Amžininkai taip piešta iliustraciją butą Paryžiuje: „Butas buvo nedidelis: du kambariai ir virtuvė. Viename, kuris buvo šviesesnis, su dviem langais į Mari-Roz gatvę, Leninas įsirengė savo darbo kabinetą. Čia stovėjo tik grubaus darbo stalas, uždengtas tamsia klijuote, viena vienintelė taburetė ir kampe žema, plati sofa. Ant jos būdavo sukruta krūvos knygų. Knygos buvo visur: etazerėse, ant lentynos, ant grindų“.

Kambariuose, kur gyveno V. Leninas, N. Krupskaja ir jos motina, atkurtas visas, kaip buvo jų laikais, netgi apmušalai.

1972 m. šis butas buvo sujungtas su kaimyniniu. Ten įrengta ekspozicija apie Lenino gyvenimą ir kūrybą.

Paryžiuje išgyventi metai Leninui buvo pats sunkiausias emigracijos laikotarpis. Kaip rašo savo prisiminimuose N. Krupskaja, Leninas paskutiniaisiais savo gyvenimo metais blogu žodžiu minėjęs Paryžių, nors emigracija buvo likusi labai toli praeityje. „Matyt, lau u jau sunkūs buvo tie metai“, — rašė N. Krupskaja.

Pralaimėjus 1905—1907 m. revoliucijai, bolševikų partijoje vyko frakcijų kova. Nemaža buvusių bendraminčių nebetikėjo revoliucija, išdavė proletariato interesus. Nė lengvomis sąlygomis Leninui teko kovoti už nelegalios darbininkų partijos išsaugojimą ir stiprinimą, reikėjo duoti atkirtį revizionistams: otzovistams ir likvidatoriams, visiems, kas tyčionis ar nesąmoningai bandė sukludyti partijai tapti revoliucinės kovos avangardu.

Metai, praleisti Paryžiuje, buvo titaniško darbo metai. Čia Leninas parašė beveik 2000 puslapių. Jie sudėti jo pirmo raštų leidimo 17—21-ame, 47—48-tame ir

55-tame tomuose. Paryžiuje Leninas užbaigė savo knygą „Materializmas ir empiriokritizmas“. Čia knyga ir buvo pirmą kartą išleista. Paryžiuje jis redagavo laikraščius „Proletarij“, „Social-Demokrat“, „Rabočaja gazeta“. Iš čia vadovavo Rusijoje legalių bolševikinių leidinių veiklai — žurnalams „Mysl“, „Prosvetšenie“, laikraščiai „Zvezda“. O kiek buvo parašyta kovinių reikalių, pranešimų, kiek pasakyta aistringų kalbų.

1911 metų pavasarį ir vasarą Leninas savo jėgas skyrė partinei mokyklai, kurią suorganizavo prie Paryžiaus Londžiumo miestelyje. Šioje mokykloje jis perskaitė keliasdešimt paskaitų. Tačiau ne viena paskaita neišliko.

Tuo metu dauguma emi-

gratvė. Šioje žemėje buvo draugiška ir nuosirdi atmosfera ypač traukdavo žmones, atsidūrusius toli nuo Tėvynės svetimoje šalyje.

Poilsio dienomis Leninas mėgo lankyti teatrus. Savo giminėms iš Paryžiaus jis rašė: „Išlikau į teatrus: mačiau naują Buržų pjesę „La barricade“. Reakcinga, bet įdomi“.

Mėgo Leninas klausytis ir Paryžiaus komunaro sūnų Montegiuso dainų. Jose skambėjo revoliuciniai motyvai. Ypač jam patiko „Paveikimas 17-tam pulkui“, atsisakiusiam šaudyti į sukilėlius: „Salut, salut a vous...“ — citavo Leninas vėliau šios pamėgtos dainos refreną laiške iš Krokuvos į Paryžių.

tuvals. Todėl, turėdamas laisvesnio laiko, mindavęs dviračį į Iši.

Spaustuvs „Sojuz“ darbuotojai, spausdinę lenininį laikraštį „Rabočaja gazeta“, prisiminę, kaip Lenina Paryžiuje persekioję šnipai. Kartą smarkiai lyjant šnypas sekęs Leniną iki pat spaustuvės. Aplink nebuvę jokios kavinės, todėl šnipui tekę „laukti“ lietuje. Leninas tyčia uždelsęs savo vizitą spausluveje. Kitą kartą tas pats šnipas su foto aparatu prasibrovęs į spaustuvę. Tuomet Leninas pasakęs:

— Mūsų šnipas per daug suįžūlėjęs. Reikia pakviesti policininką ir filerį pristatyti į komisariatą. Galima bus užvirti didelį skandalą. Juk caro apsaugos agentai neturi teisės „dirbti“ Prancūzijos teritorijoje.

Po to šnipas nebeprasirodęs.

Prancūzijos Kompartijos lyderis Zoržas Konjo, literatas Šarlis Feltas, fotografas Pikas ir Zakas Masonai

dokumentinės publicistikos ir fotoreportažų pagalba atkūrė 1908—1912 m. Paryžių. Meistriškai perteiktas epochos klimatas, įvykiai, idėjos — įdomiai pateikta Lenino gyvenimo Paryžiuje kronika. 380 fotografijų, portretų, faksimilių, paveikslų ir karikatūrų reprodukcijų albume „Leninas Paryžiuje“, kurį paryžiečiai išleido 1967 m. Vartant šį albumą atrodo, kad eini Lenino vaikščiotais parkais, bulvarais, užsukę į jo lankytus muziejus, teatrus. Čia matai išleistas minėtos Montegiuso dainos viršelį su Lenino pamėgto dainininko portretu, scenas iš to meto Lenino žiūrėtų spektaklių. Albume 1910 m. potvynio Paryžiuje nuotraukos.

Leninas apie šį potvynį rašė seseriai į Maskvą, sakydamas, kad „Venecija Paryžiumas“. Kai susipažinęs su šiuo albumu vėl vaikštai po Paryžių Lenino gatvėmis, stovi ant jo pamėgtų tiltų per Seną, kitom akim žvelgi į Monsuri parką, kur Leninas susitikdavo su Lunačarskiu, eidamas Sen-Zermenio bulvaru, ieškai pastato, kur buvusioje Geografijos draugijos salėje Leninas perskaitė paskutinį savo referatą Paryžiuje. Artėjant pirmam pasauliniam karui, jis buvo skirtas nacionaliniam klausimui.

Gyvendamas Paryžiuje Mari-Roz gatvėje, Leninas buvo išvykęs į Prahą. 1912 metų sausio 18 d. Prahėje, socialdemokratų Liaudies namuose, Giberno gatvėje 7, vyko RSDDP VI Visos Rusijos konferencija.

Paryžiuje, Mari-Roz gatvėje esančiame Lenino muziejuje kabo pirmojo „Pravdos“ numerio, išėjusio 1912 m. balandžio 22 d. (pagal naująjį kalendorių — gegužės 5 d.) fotokopija. Muziejaus saugotojas A. Ležandras lankytojams visada primena, kad čia gyvendamas Leninas vadovavo „Pravdos“ įkūrimui, čia rašė straipsnius pirmiesiems šio laikraščio numeriams.

Muziejaus atsiliepimų knygose pilnos lankytojų įrašų. Lenino muziejuje lankosi įvairių šalių atstovai, komunistų partijų, pažangių organizacijų veikėjai ir ciliai Prancūzijos darbo žmonės. Įrašuose jie išsako proletarinio internacionalizmo, glitos draugystės jausmus Tarbų Sąjungos žmonėms. Iš eini iš Lenino muziejaus, išsinešdamas didelį dėkingumą Prancūzijos komunistams, kad čia gerbiama ir saugoma viskas, kas susiję su Lenino gyvenimu Paryžiuje.

Lenininėmis vietomis

3. Mari-Roz gatvė Paryžiuje

Milda Telksnytė

grantų, neturėdami nuolatinių uždarbių, labai skurdę. Kaip prisimena N. Krupskaja, ir jiems teko skaičiuoti kiekvieną kapeiką, taupyti pinigų tramvajui, valgiui. Tačiau Leninas stengdavosi padėti ir draugams. Jis skatydavo apmokamus pranešimus ir už juos gautos lėšos eidavo į emigrantų savišalpos kasą padėti draugams. Tiems, kuriems ypač sunkiai klojosi, V. Leninas stengdavosi surasti darbo.

Paryžiuje Leninas susitikdavo ir kalbėdavosi su Lafargu ir Gorkiu, Lunačarskij ir Erenburgu, daugeliu bolševikų-emigrantų, po grindininkų, publicistų, literatų. Ne vienas toks susitikimas vyko bute Mari-Roz

Kai pavargdavo nuo nesibaigiančių darbų, Leninas sėdavo ant dviračio ir išvažiuodavo į Paryžiaus apylinkes. Orleano aveniu bolševikinės spaustuvės bendradarbiai savo prisiminimuose pasakoja, kad Leninas iš tokios išvykos grįždavęs su lauko gėlių puokšte prie vairo. Lauky, pievų gėles jis labiau brangino negu oranžerines. Puokštė būdavo skirta Nadiždos Krupskajos motinai Jelizavetai Krupskajai. Kartais, sėdęs ant dviračio, Leninas patraukdavęs prie Iši aerodromo, kur vykdavo pirmųjų lėktuvų parodomieji skridimai. Leninas, visada dėmesingai sekęs technikos progresą, ypač domėjosi lėk-

Liaudies kontrolės grupės atsiskaito kolektyvams

Stiprinti liaudies kontrolierių darbo veiksmingumą

Anykščių tarptautinės statybos organizacijos liaudies kontrolės grupės pirminkė G. Komarova, darydama atskaitinį pranešimą šios organizacijos dirbančiųjų susirinkime apie atliktą liaudies kontrolierių veiklą pažymėjo, jog per atskaitinį laikotarpį statybos objektuose, pagalbinės gamybos ir kituose darbo baruose kontrolierių iniciatyva buvo surengti 27 patikrinimai.

Liaudies kontrolieriai stengėsi patikrinimų metu atskleisti negerovių priežastis ir skiepyti didesnę reiklumą dirbantiems statybos objektuose darbininkams dėl darbų kokybės gerinimo, statybinių medžiagų apsaugos ir jų tvarkingesnio sandėliavimo. Liaudies kontrolieriai neretai giūindavosi į klausimus, susijusius su saugumo technikos reikalavimų vykdymu, išleidžiamos produkcijos kokybės gerinimo gamybinės bazės ceche ir statybių dirbtuvėje, kuro ir elektros energijos taupiu naudojimu. Patikrinimų medžiaga svarstant liaudies kontrolės grupės biuro posėdžiuose, į juos buvo kviečiami atskleisti trūkumų ir negerovių kaltininkai, nurodomi čia konkretūs negerovių pašalinimo terminai, o reikalui esant — patikrinimų medžiaga buvo patiekiamai administracijai, kad ji priimtų atitinkamas poveikio priemones kaltų darbuotojų atžvilgiu.

Kad būtų užtikrinamas liaudies kontrolės grupės narių darbo viešumas, organizuotų patikrinimų medžiaga

atsispindėdavo sieninėje spaudoje bei stende „Liaudies kontroluioja“.

Susirinkime už aktyvų dalyvavimą liaudies kontrolės grupės veikloje gero įvertinimo susilaukė liaudies kontrolierius, vadovavęs darbų kokybės sektoriui D. Kaštalanovas, kontrolieriai J. Juknevičius, A. Labutienė, A. Sriubas, K. Kuliasas, produkcijos kokybei kontroliuoti sektoriaus vadovas Z. Skirmantas ir kiti, kurie pasižymi reiklumu ir principingumu, nesitaiksto su neukiškumo reiškiniais.

Susirinkime kalbėjo saugumo technikos inžinierius A. Sriubas, statius Z. Skirmantas ir kiti liaudies kontrolieriai pabrėžė, jog didesnį reiklumą ir atsakomybę už statybinių medžiagų tvarkinimą sandėliavimą statybos objektuose turėtų jausti darbų vykdytojai, nes neretai dar vis galima pastebėti neukiškumo, socialistinės nuosavybės netausojimo reiškinį. Negalima laikstyti ir su tuo, jog atskiri elektrikai jiems patikėta darbą statybos baruose atlieka nekokybiškai, o automašinų vairuotojai, transportuodami pagamintus gaminius į objektus, dėl savo nerūpestingumo tiesiog pakenkia šių gaminių kokybei ir tenka vėl papildomai statiams dirbti, kad tuos gaminius galėtum pagal paskirtį panaudoti.

Principingai, dalykiškai susirinkime kalbėjo liaudies kontrolės grupės biuro narys, darbų kokybės tikrinimo sektoriaus vadovas D. Kaš-

taljanovas, kuris teigė, jog statybinių kolektyvams neretais atvejais patiria nemažą nuostolių vien dėl to, kad dėl atskirų darbų vykdytojų nereiklumo ir silpnos kontrolės dar neišvengiamai statybų darbuose broko ir tenka papildomai eikvoti lėšas bei naudoti darbo jėgą defektų šalinimui. Jo nuomone, tokie neigiami reiškiniai skaudžiai atsiliepia darbo našumui, o darbo užmokesčio fondo pereikvojimą sukelia neracionalus automašino panaudojimas, nes dažniais atvejais automašinos išvyksta į statybos objektus pušuslės, nors dokumentuose bandoma ir nurodyti didesni krovinii svorį.

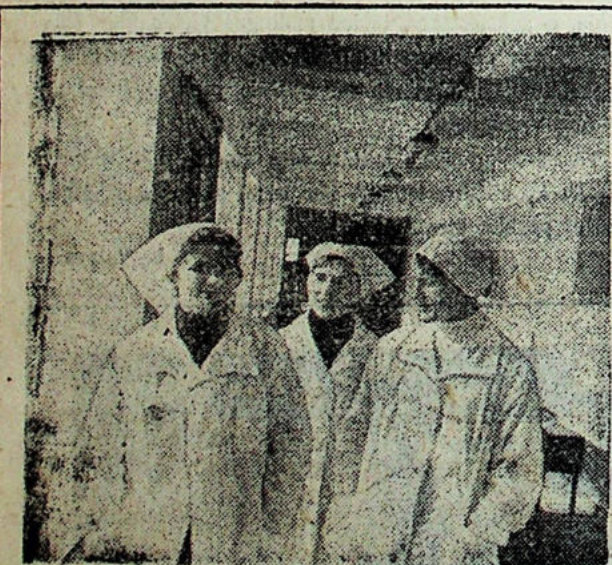
TSO pirminkas R. Kirvelis ir kiti susirinkimo dalyviai pažymėjo, kad atliktų liaudies kontrolierių patikrinimų efektyvumas būtų žymiai didesnis tuo atveju, jei būtų patikrinimų rezultatai, atskleistos neukiškumo, darbo drausmės pažeidimų ir kitos negerovės bei jų priežastys būtų operatyviau aptariamose ir analizuojamos tiesiog su žmonėmis jų darbo vietoje. Susirinkime buvo siūloma plačiau panaudoti fotonuotraukas ir kitas veiksmingas vaizdo priemones, kurios užfiksuotų aplaidumo, neukiškumo pasireiškimus, netvarkingo statybinių medžiagų sandėliavimo faktus.

Tarptautinės statybos organizacijos pirminės partinės organizacijos sekretorius S. Masiulis pabrėžė, jog daugelis komunistų, kuriems patiktos garbingos liaudies kontrolierių pareigos, savo visuomeniniu aktyvumu ir stropumu pateisia jiems iš-

reikštą pasitikėjimą. Nors partinė organizacija ir administracija visad stengdavosi palaikyti vertingą liaudies kontrolierių iniciatyvą, tačiau vis tik buvo dar ir tokių liaudies kontrolierių, kurie nerodė aktyvumo, užėmė pasyvią poziciją. Todėl, kalbėtojo nuomone, ateityje reikėtų dar tobulinti liaudies kontrolierių veiklą, pagerinti jų kokybinę sudėtį aktyviausių žmonių sąskaita, kad vėliau būtų išrinkta mažiau liaudies kontrolierių, bet jie visi būtų principingais, aktyviais kovotojais už partijos ir vyriausybės iškeltų uždavinių įgyvendinimą.

Susirinkimo dalyviai išreiškė nemažą vertingų minčių ir pasiūlymų, siekiant racionaliau ir našiau panaudoti statybos objektuose TSO esamus mechanizmus, išvengiant jų bereikalingų prastovų, numatė konkrečius liaudies kontrolierių uždavinius ateitai, ypač stiprinant veiksmingesnę kontrolę darbų organizavimo ir tobulinimo srityje, materialinių sąnaudų ir darbo nuostolių mažinimo, darbų kokybės gerinimo, darbo našumo kėlimo kryptimi. Susirinkime dalykiškai pokalbis kryo apie tai, kad statybinių kolektyve tikslinga sudaryti nepakantumo atmosferą tiems, kurie dar pažeidinėja darbo drausmę, susitaiksto su valstybinių ir visuomeninių lėšų švaistymo atvejais, kurie nepanaudoja visų galimybių ir vidinių rezervų, kad kuo sėkmingiau būtų įvykdytos penkmečio uždovytys ir socialistiniai išpareigojimai.

S. Vencius

Panevėžio rajono Eriškų kolūkio prekinės pienininkystės kompleksas, kuriame laikoma beveik tūkstantis karvių, nenušalindžia šiuolaikinės pramonės įmonės. Mechanizuoti visi pagrindiniai darbai.

Kompleksas svariai padeda netrikdomai aprūpinti miesto gyventojus

pienu. Šio čia primetžiama daugiau negu pernai tuo laiku. Panevėžio pieno kombinatas pagal atitinkamą sutartį savo pienuvežiais paima iš komplekso natūralų ir grąžina nugriebtą pieną.

NUOTRAUKOJE: geriausios Eriškų mašininio melžimo meistrės (iš kairės į dešinę) I. Bučinskienė, D. Zalatorienė ir daugkartinė respublikinių bei sąjunginių konkursų prizininė A. Leonavičienė.

A. Dilio (ELTA) nuotr.

KOLEKTYVINIS DARBAS

2 psl. 1980, IV. 26

Meno saviveikla — ne tik pramoga

my direktorę. Už praėjusių metų darbo rezultatus Elmininkų kultūros namai kaimo kultūros namų kategorijoje buvo pripažinti geriausiais. Šio pasiekimo Vanda nepriima vien sau. Į šią pergalę sudėtas daugelio elmininkiečių rūpestis. Tiek ūkio direktoriaus A. Puodžiuko, pirminės partinės organizacijos sekretorės R. Tunkevičienės, profsąjungos pirmininkės M. Kurčinskienės ir kitų visuomenininkų, saviveiklininkų. Kažka: i jaunystėje Vanda darbą kultūros namuose įsivaizdavo kaip pramogą, linksmus vakarus. Vėliau įsitikino, kad kultūros darbuotojo darbas reikalauja daug rūpestio, įtampos, pasiaukojimo. Kai iškilmingo pasirodymo metu scenoje sukasi jos saviveiklininkai, pergyvena dėl kiekvieno iš jų. O kur dar rūpestis, kad visi susirinktų į repeticijas, kad darniai skambėtų choro dainų šventė, apžiūrų koncertų metu. Elmininkiečiams choristams, kuriems vadovauja B. Mėdikis, baltis ypatingai įtemptas laikas. Pasiruošimas Anykščių rajono kultūros dienoms Panevėžio mieste, ruošimasis Respublikinei dainų šventei, rajoninei dainų šventei, atnaujinimas apžiūros pareikalavo iš jų rinto, atkaklaus darbo, susikaupimo. Gerai pasirodyti, nepadaryti gėdos savo kultūros namams — tai ne vien tik choro vadovo ir kultūros namų direktorės rūpestis. Tuo nerimu dega kiekvienas saviveiklininkas. Ypač didelės pastangos rodo choro seniūnas Vl. Vanagas, kuris dainuoja su žmona Elena, mechaninių dirbtuvių vedėjas P. Musteika. Akty-

vūs choristai Balys ir Laima Kuliavai, vyr. agronomas A. Zemaitis, ūkio lopšelio darželio darbuotojos. Visų išvardintų laukia savųjų saviveiklininkų pasirodymo, šventinio koncerto, tikisi grįžti į namus praturtę, sujaudinti naujos dainos, skambaus skaitovų posmo, armonikų ansamblio melodijos, senovinio pasakojimo.

Sventę turi likti šventė, šviesia, nuotaikinga. Gera nuotaika Vanda grįž į namus po gerai pavykusio saviveiklininkų pasirodymo. Tada užsimirš ir repeticijų įtampa, ir rūpesčiai kuriant scenarijų.

— Jei turėtume meno vadovą, — dar geresnių pasiektume rezultatų, — teigia V. Jogelienė.

Iš tiesų, Elmininkuose meno vadovas labai reikalingas. O prizinės vietos pripažinimą Elmininkų kultūros namams Vanda suprato ne tik kaip darbo įvertinimą, o kaip paskatinimą ateityje dar labiau stengtis, atkakliau kopiti į naujas aukštumas arba bent jau išlaikyti pasiektą lygį ir ne pakopa neslystelėti žemiau.

R. Mintaučykė

Ar vaikai pamils mūsų darbą

Mums, kaimo moterims, ypač svarbu, kad mūsų vaikai pamiltų žemės ūkį, kad galėtų pakeisti mus šiame nelengvame, bet taip reikalingame darbo bare. Todėl mes palaikome nuolatinį ryšį su Viešintų vidurinės mokyklos pedagogais, mokiniais. Mūsų kolūkio žemės ūkio specialistės visada atnauja vaiko apsilankyti mokyklos renginiuose, susitinka su mokiniais, pasakoja apie savo darbą, skatina pasirinkti žemės ūkiui reikalingą specialybę. Galime didžiuotis daugeliu savo kolektyvo moterų, kurios ne tik aktyviai dalyvauja visuomeninėje gamyboje, bet ir gerai auklėja savo vaikus. Stai kauliukų šėrėja Janina Narkevičienė sugebėjo meilę gyvulininkystės profesijai įskiepyti ir savo dukrai — ji pasirinko zootechnikės specialybę.

Kolūkyje visi gerai žino moteris, darbo pirmūnes kauliukų šėrėja Vladą Juknevičienę, melžėją Janiną Cernienę, Valę Vižnienę. Ger-

bia jas kolūkio vadovai, kaimynai ne tik už gerą darbą, bet ir už gerą vaikų auklėjimą, pavyzdinę tvarką namuose. Norėtys, kad ir vaikai pasektų tėvų pavyzdžiu.

Dabar fermose melžėjų darbas prasideda nuo 8-tos valandos ryto, visi gyvulininkystės darbuotojai turi išseigines dienas. Tai leidžia daugiau laiko skirti meno saviveiklai, savišvietai, namų ir aplinkos tvarkymui.

L. Sereikienė

„Gimtiosios žemės“ kolūkio moterų tarybos pirmininkė

Naudingi patarimai

☉ Šiuo metu, kai trūksta daržovių, prie mėsos patiekalų ypač praverčia krienai. Tačiau šeiminiukams juos nemalonu paruošti. Kol krienai sumalami mėsai malti mašinėlė, nuo jų aštraus kvapo tenka vėkoti. To galima išvengti malant krienus į polietileno maišelį, kuris užmaitas ant mėsai malti mašinėlės kaklelio ir prie jo standžiai pririštas.

☉ Kiekviena šeiminiukė žino, kaip sunku į adatą įverti kaproninį ar vilnonį siūlą. Reikia imti galelį paprasto medvilninio siūlo, sudvilinkuoti jį verti, o kur sulenkta medvilninis siūlas, perkisti kaproninį. Ištraukus medvilninį siūlą, adatoje liks kaproninis.

☉ Trikotažinės palaidinukės, suknės ir kitokie drabužiai po skalbimo džiūvinami ant virvės ar pakabos tįsta, deformuojasi. Geriausia juos išskalbus sudėti į rezgintelę ir pakabinti virš vonios, kad nusivartėtų, o tik po to džiūvinti horizontaliai patiesus.

☉ Jeigu vonios kamštėlis praleidžia vandenį, aptempkite jį guma. Tinka sudėvėtų pirštinių pirštėlis, sproges balionėlis.

☉ Nepatyrusioms šeiminiukėms ne visada pasiseka neturint specialaus peilio lygiai supjaustyti biskvitą, kurį perlepus kremu bus daromas tortas. Peilį galima pakeisti plona gitaros styga arba kaproniniu meškerės valu. Taip galima supjaustyti lygiai ir plonais sluoksniais.

☉ Prieš dažydami langų rėmus aliejiniiais dažais, patepkite stiklus actu — dažai neprilips.

☉ Artį radijo imtuvo ar televizoriaus nestatykite vazos su rožėmis ir gvazdikais, jie jautrus garso bangoms ir greitai nuvys.

☉ Jei batų ar drabužių užtraukimas susitepė ir sunkiai užtraukiamas, pavalykite jį nevartojamu dantų šepetuku ir truputį patepkite vazelinu.

☉ Nikeliuoti daiktai: čiaupai, puodai gražiai išsivalys, jei patirsite juos actu su druska.

„Rabofnica“

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psl. 1980. IV. 26

Pirmaujančios melžėjos

Sodininkystės tarybinio ūkio Pagirių karvių fermoje darbuojasi daugiau kaip dešimt darbščių melžėjų. Jų tarpe ilgametės spartuolės Julija Patumsienė ir Janina Augustinavičienė. Jos melžia po penkiasdešimt karvių, iš kiekvienos vidutiniškai primelžia po 10—11 litrų pieno.

Julija Patumsienė per pirmą ketvirtį primelžė 1084 litrus pieno, tapo ūkyje socialistinio lenktyniavimo nugalėtoja. Jos darbo draugė Janina Augustinavičienė truputį atsiliko — nes buvo trumpam susirgusi ir jos karvių grupę melžė kita melžėja. Bet ir ji dar nepraradusi vilties būti pirmaujančia ūkio karvių melžėja.

Prisimena Janina: prieš aštuonerius metus atvyko iš Panevėžio rajono Krekenavos tarybinio ūkio. Nors ir buvo gyvulininkystėje dirbusi, mechanizuotai karvių melžimui nemokėjo, nežinojo nė kaip su tais aparatais apsieiti. Ir čia į pagalbą atėjo Julija, dabar septynioliktus metus melžėja dirbanti. Pamokė, padėjo, geru žodžiu padarino. Nuo tada draugėmis tapo.

Pirmūnės įvykdė prisiimtus socialistinius išpareigojimus — dešimtojo penkmečio užduotį — V. Lenino gimimo 110-ųjų metinių garbei. Joms, kaip ir kitiems rajono spartuoliams, dirbantiems vienuoliktojo penkmečio sąskaita, įteikti lenintiniai garbės raštai.

NUOTRAUKE: Sodininkystės tarybinio ūkio karvių melžėjos Julija Patumsienė ir Janina Augustinavičienė.

J. Junevičiaus nuotr.

Karpinių žuvų rykštė

Vis dažniau žvejai-mėgėjai skundžiasi, kad Rubikų ežere, taip pat ir kai kuriuose kituose mūsų vandens telkiniuose, žuvis, o ypač karpiai, užsikrėtę „soliteriu“. Tokias užsikrėtusias žuvis žvejai daugiausia išmeta arba paleidžia atgal.

Karšių ir kitų karpinių žuvų pilve randamos baltos arba gelšvos juostos pavidalo kirmėlės. Jų ilgis gali siekti daugiau metro, o plotis 1–1,2 cm. Tai nėra soliteris, bet žmogui visai nepavojingi kaspinuočių pleroceroidai. Jie ir sukelia žuvų ligą, vadinamą ligulioze arba digramozę.

Liguliozė ir digramozė vystosi ne savaime, o per tarpinius šeimininkus — smulkius vandens vėžiagyvius ir karpines žuvis, o galutinis šeimininkas — žuvis mintantys paukščiai. Liga plinta tokiu būdu. Su žuvimis ar iš vandens į paukščių žarnyną patekusios ligulos ar digramos ima sparčiai vystytis ir per 2–5 dienas subrendusios pradeda dėti kiaušinėlius. Su išmatomis kiaušinėliai patekę į vandenį toliau vystosi ir po 5–8 dienų išsiritę mikroskopinės plaktienotos lervutės — koracidijos, kuriomis minta vėžiagyviai. Iš koracidijų vėžiagyviuose išsivysto kita

lervinė stadija — proceroidai. Užsikrėtusius vėžiagyvius praryja karpinės žuvis ir jų pilve sparčiai augdamos vystosi parazitų lervos pleroceroidai, žvejų vadinami „soliteriu“. Vienos žuvies pilve jų gali būti keletas, tada žuvų pilvas būna nenatūraliai išpūstas. Žinant, kad ši žuvų liga nėra pavojinga žmonėms ir paukščiams, kal kas teigia, kad ligulioze ar digramoze nėra prasimės domėtis.

Bet ar teisingas šio klau-simo sprendimas? Paskutiniu metu Rubikų ežere pagau-namų užsikrėtusių karšių yra apie 60 proc., daugelis jų 100–150 gramų svorio, o stambių užsikrėtusių beveik nepasitaiko. Peršasi išvada, arba stambūs karšiai neuži-krėčia, arba užsikrėtę nebe-auga. Kuršių mariose atlik-ti tyrimai parodė, kad užsi-krėtusios žuvis tampa ne-vaisingos, be to, pleroc-eroidai užspaudžia svar-bius žuvų gyvybinius orga-nus, todėl jos žūva. Vadina-si, žūklės ūkini ši liga gali padaryti didelių nuostolių: žuvis nesiveisia, labai lėtai auga, o mailindamosi tiek pat, gal net daugiau, kiek sveikos, veltui sueikvoja daug maisto, o žuvų dusimo atvejų — brangaus deguo-

nies. Be to, žuvų puvinio produktai teršia vandens tel-kinius, praturtina dugną or-ganinėmis išrašomis, tuo su-darydami sąlygas spartesnei ežerų erozijai.

Kaip kovoti su šia liga, jei nėra prieita vieningos nuomonės. Siūloma išgaudy-ti užkrėstas žuvis, baidyti paukščius, lesančius kritu-sias, veisti plėšriąsias žuvis. Bet tokios priemonės dau-giau ar mažiau efektyvios tik mažiems vandens telki-niams ir tvenkiniams.

Reikėtų pagalvoti, ar ne-verta organizuoti Rubikų ežere esančių žuvų gaudymo verslinės žvejybos įrankiais, o per mažas užsikrėtusias žuvis ne paleisti, kaip tai buvo daroma anksčiau, o realizuoti arba sunaikinti. Gal tokiu būdu kažkiek su-stabdysime šios ligos pliti-mą. O žvejus-mėgėjus norė-tųsi paprašyti, kad užsikrė-tusį karšį ar kitą žuvį nepa-liktų ant ledo ar krante ir neišmestų atgal į vandenį. Jei nevariojate maistui, už-kaskite arba sudeginkite vi-sas įtartinas žuvis.

Nesusidorojus su šia kar-pinių žuvų rykšte, vargu ar galima tikėtis, kad Rubikų ežere padidės karšių ište-kliai.

E. Cimbalištas
Medžioklės ir žūklės ūklo
vyr. žuivaisininkas

Gandras Jonas

Neįprastai susiklostė šito gandro likimas. Jau dvi žie-mas praleido globojamas žmonių, apsieidamas be toll-mų skrydžių į pietus. Užpar-nai „Anykščių šilelio“ kol-ūkio laiškininkas Jonas Sliu-žas rado jį, jauniklį gandr-riuką, išmestą iš lizdo, leis-gyvi. Rūpestingai globoja-mas, maitinamas, vasarai baigiantis gandruiukas tapo suaugusiu gandru, bet nelin-kęs buvo bičiuliautis su sa-vo gentainiais, neišmoko kaip reikią skraidyti. Prisiri-šo prie savo globėjo, bėgd-avo artyn pašauktas vardu Kūkas, laukdavo grįžtančio

iš darbo laiškininko, eidavo jo pasitikti...

Kai vieno nelaimingo atsi-tikimo metu laiškininkas Jo-nas Sliužas žuvo, jo augin-tinis liko beglobis. Liūdnai mąklinėjo po šalnų nurudin-tus laukus, vengė žmonių, ir kartais, visų aplinkinių gy-ventojų nuostabai, gal atsi-tiktinai, o gal ir nujausda-mas, kur jo šeimininkas, gandas apsilankydavo kapi-nėse, ten slovinuodavo...

Kai ėmė šalventi, kolūkie-čiai susirūpino benamiu gandru. Pražus našlaitis... Keitėsi gandro globėjai. Ma-tyti, ir jis, ir jie likdavo ne-

labai vieni kiti patenkinti. Atėjo pavasaris, vasara. Ne-priėjo gandas ir prie sa-vo gimnaitių. Rudenį vėl liko benamis.

„Pienovežio“ vairuotojas Antanas Tubis tą šaltą pra-geitų metų rudens dieną gri-žo namo, į Latavėnus ne vienas. Greta jo kabinoje stovėjo gandas. Įkurdintas tvarte naujasis Antano ir Marytės įnamis netrukus juos pripažino savo šeim-i-ninkais, kurie jį ėmė vadin-ti jo pirmojo globėjo vardu.

Gandas Jonas nors mais-tui ir neišrankus, bet mėgė-ta socialiai prikišti. Praverus tvartą, užverčia galvą, sna-pu kalena, alseit, ką man gero atnešei? Bet svelt-miems jis nepakantus. Ne-bandyk artintis, kerta savo ilgą snapu, sparnais muša.

Buvo gandas Jonas žie-mą porą kartų išskridęs iš tvarto, kiek patupėjo ant stogo, — vis dėlto šalta, ge-riau jau tvarte žiemoti... Ir dabar, kai dar vėsus pava-saris, jis nelinkęs apiešti savo buveinės. Juo labiau, kad surado, tikrus ir rūpes-tingus savo globėjus.

Gandro šeimtininkai dabar kartais paklausia savo glo-botinio:

— Tai kaip darysi, Jonai, ar ir toliau pas mus gyven-si, ar draugės ieškosi, lizdą krausi?

O tas žlūrį į juos, žioja snapu, sukalena, ir žinok, kad gudrus, kaip jis ketina gyventi ateityje.

V. Gledrys

Redakatoriaus pavaduotojas
K. KAIRIOKSTIS

Vėl namie.

J. Junevičiaus nuotr.

Žeberklininkai

Nors daug kalbama ir ra-šoma apie tai, kad neršian-čioms žuvisms būtina ramy-bė, jas reikia saugoti, bet vis dar atsiranda pas mus tokių, kuriems tiesiog niežti dėl neišsprendusių neršian-ti lydi. Kiek išradingumo, iš-monės jie parodo gamtada-mi savo „pabūklus“ — že-berklus. Pagal paskutinį technikos žodį pagaminu žeberklų galėtų visiems pa-sigirti TSO vairuotojas Va-lentas Juknevičius. Maklinė-jo jis Nevėžio ežero pakran-tėmis, tykojo sieksninio ly-džio, bet kai šitą vyrą su-stabdė gamtos apsaugos dar-buotojai, iškrito iš rankų že-berklas, atvėso azartas. Ma-nė žeberklininkas lengvai iš-sisuka, jeigu svetimu vardu ir pavarde prisidengs. Bet melo kojos trumpos... Neil-gal Valentas Juknevičius bu-vo pavirtęs Povilu Malinaus-ku. Vis dėlto paaiškėjo, kur šitas „žvejas“ gyvena, kur dirba, galop jam teko pris-iminti savo tikrą vardą ir pavardę.

„Pamiršo“, kur dirba ir di-deli neršiančių žuvų mėgėjai Nikodemus Mesojedovas, Ge-nadijus Laučius. Pasirodo, jie yra Svėdasų kolūkio na-

rliai, jiems turėtų rūpėti duo-nelės auginimas, o ne ner-šiančių žuvų naikinimas.

Labai mėgsta nusižengti įstatymams, o tuo načiu ma-ga neršiančios lydekos Ru-bikiuose gyvenančiam Augu-čiui Triponui. Tai vyras iš stuomens ir liemens, niekur nederbantis, todėl rūpėjo jam parodyti savo jėgą nors ta-da, kai buvo sulaikytas...

Kaip toje lietuvių liaudies dainoje „O jūs, vaikai, taip darykit, kaip tėveliai daro“, išuotų dėdžių pavyzdžiu stropiai seka J. Biliūno vidu-rinės mokyklos Xc klasės mokinys Regimantas Tyla bei Sigitas Striukas iš Anykščių II vidurinės mo-kyklos. Pastarasis net gum-i-nius ilgaaukus batus paliko paežerėje, kad išnešų kuda-šių. Tačiau už padarytus pa-žeidimus reikės atsakyti.

Keistos tos neršiančios žu-vys: traukia kaip magnetas. Traukia, tiesiog hipnotizuo-ja, per jas žmonės viską pa-miršta: galiojančius įstaty-mus, pilietines pareigas, ir net savo pavardes bei dar-bavietes.

J. Ramoška
Valstybinis gamtos
apsaugos inspektorius

BRONIUI KUNDROTUI

Gilaus liūdesio valan-dą, mirus mylimam tėve-liui, nuoširdžią užuojau-tą reiškia
Žemės ūkio valdybos
darbuotojų kolekty-vas.

BRONIUI KUNDROTUI

Dėl tėvelio mirties reiš-kiame nuoširdžią užuo-jautą.
Žemės ūkio valdybos
pirminė partinė orga-nizacija

Nuoširdžiai užjaučiame
JUOŽĄ SILINSKĄ dėl
motinos mirties.
Užuožerį aštuonme-tės mokyklos moky-tojai

ALBERTUI JUODVALKIUI

Tegu nuoširdūs užuo-jautos žodžiai paguodžia Jūsų liūdesio valandą, mi-rus mylimai žmonai.
Valstybinio banko
Anykščių skyriaus
darbuotojai

IRENAI MAGYLIENEI

Netekus brangiausio žmogaus — mamytės, nuoširdžią užuojautą reiškia

Bendradarbiai.

IRENAI MAGYLIENEI

Leiskite nors keliais užuojautos žodžiais pa-lengvinti Jūsų skausmą, mirus brangiai mamytei.
Vyno-kalvados iš-pilstymo baro dar-buotojai

ALBERTĄ JUODVAL-

Klį, mirus žmonai, nuošir-džiai užjaučia
Anykščių rajono I-II eilės taupomųjų kasų
darbuotojos.

Mirus ONUTEI JUOD-

VALKIENEI, gilaus liū-desio valandą nuoširdžią užuojautą vyru ir vai-kams reiškia
Miskiniai ir Urbonai.

IRENAI MAGYLIENEI

Su Tavimi dalinamės kaimyniškais džiaugsmais ir rūpesčiais, šį kartą no-rime pasidalinti skausmu, kurį sukėlė mylimos ma-mytės netekimas.
Laiptinės kaimynai

LKP Anykščių rajono

komitetas reiškia gilią užuojautą BRONIUI KUNDROTUI dėl tėvo mirties.

TSRS valstybinių dar-

bo taupomųjų kasų Lie-tuvos respublikinės vy-riausiosios valdybos ko-lektyvas nuoširdžiai už-jaučia Anykščių centrinės taupomosios kasos vedėją ALBERTĄ JUODVALKĮ dėl žmonos mirties.

Nuoširdžiai užjaučiame

bendradarbę ROMUTĘ ZILINSKIENE, jos myli-mam tėveliui mirus.
Anykščių rajono ga-mybinio susivienijimo administracijos dar-buotojai

Mirus ONUTEI JUOD-

VALKIENEI, gilaus liū-desio valandą reiškia nuoširdžią užuojautą ve-lionės šeimai ir artimie-siems.
Komjaunimo gatvės namo Nr. 31 I kor-puso gyventojai

Nuoširdžiai užjaučiame

VALENTINĄ JUODVAL-KĮ, jo mylimai mamytei mirus.
RVKS paruošų kon-toros darbuotojai

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laišku ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникияйского районного комитета КП Литвы и Аникияйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvė Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdi-nama rotacinė mašina. Indė kšas 87262.

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusė „Pravdos“ formato. Tir. 11.186 Užsak. Nr. 599